

— Πῶς τὸ ἔξευρετε ; ἠρώτησεν ὁ συναγματοάρχης.

— Μία ἀπ' αὐταῖς μὲ τὸ εἶπε.

— Καὶ εἶχε ἐραστὴν ;

— Ναί. Καὶ ἀκριβῶς νομίζω, ὅτι καὶ παρόμοιον συνέβη μεταξύ των, ὅπως καὶ εἰς τὴν σκηνὴν τῶν Οὐγενότων.

— Ἀλήθεια ; Ἄν μᾶς διηγήσῃ τὴν ἱστορίαν αὐτήν, ἥθελα εὐχαριστηθεὶ πολὺ νὰ ἀναγνωρίσω ὅτι κατηγορῶ ἀδίκως τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, λέγων ὅτι δὲν εἶνε ἄξιοι τοιούτων αἰσθημάτων.

— ὦ ! νομίζω, ὅτι ἡ περίστασις δὲν ἦτο ἡ αὐτὴ καθὼς καὶ εἰς τὸ μελόδραμα. Κατ' ἀρχὰς ὁ ἐραστὴς δὲν εἶχε νὰ ἐκλέξῃ μεταξύ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔρωτος. Δὲν συνωμῶται καὶ οὐδὲ καταπιέζον τοὺς ἀδελφούς του. Ἡ ἐρωμένη του ὅμως ἀπήτησε νὰ θυσιάσῃ πρὸς χάριν τῆς τὴν τιμὴν του καὶ ἐπέισθη.

— Μὲ ἄλλους λόγους ἐκλεψε διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

— Σχεδὸν αὐτὸ συνέβη. Καὶ ὁ δυστυχὴς ἐτιμωρήθη σκληρῶς. Ἦναγκάσθη νὰ φύγῃ, ἡ τουλάχιστον ἐγένετο ἄφροντος. Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἐφρόντισε πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Καὶ εἶνε Ρῶσσος αὐτός ; ἠρώτησεν ὁ Μουριατίν μετ' ἡθους ἀδιαφόρου.

— Ὅχι. Εἶνε Γάλλος. Ἐμαθα ὅμως πολὺ ἀόριστα τὸ τέλος τῆς ἱστορίας αὐτῆς. Ἐφυγα ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ δὲν ἐφρόντισα πλέον, καὶ ὅμως ἤθελα νὰ μάθω τὴν λύσιν.

— Τίποτε δὲν σὰς ἐμποδίζει νὰ πληροφορηθῇτε, τώρα ποῦ ἐπεστρέψατε.

— Θὰ πληροφορηθῶ ἀνωφελῶς. Ἡ γυναῖκα θὰ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἐπειτα δὲ αὐτὴ ἡ ἱστορία μ' ἐλύπησε πολὺ καὶ γὰρ ἤλθα ἐδῶ διὰ νὰ διασκεδάσω. Ἐπιθυμῶ τὰς ἡδονὰς τὰς μᾶλλον ἰδιοτρόπους. Ἦθελα νὰ ζήσω μερικὰς ἡμέρας ὅπως οἱ ἄνδρες. Γελᾶτε ; Ὅμιλῶ πολὺ σοβαρά. Ἐχω σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ δειπνήσω, νὰ μεθύσω, νὰ τρέξω εἰς τοὺς δημοσίους χορούς.

— Ὅχι μόνη, ἐλπίζω.

— Διατί ὄχι ; Αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ διασκεδάσω. Δὲν ἤξεύρω ὅμως ἂν θὰ τολμήσω...

— Θέλετε νὰ σὰς συνοδεύουν δύο σύντροφοι ἐχέμυθοι ;

— Σεῖς καὶ ὁ φίλος σας, δὲν εἰν' ἔτσι ;

— Ἀκριβῶς. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ εὐρῇτε καλλιτέρους. Καὶ μετὶ τὴν ἡδονὴν μόνον ζητοῦμεν καὶ θὰ σὰς συνοδεύσωμεν, χωρὶς ὀπισθοβουλίας.

— Ἄν ἤμουν βεβαία.

— Μὴ ἀμφιβάλλετε... Πότε ἀρχίζομεν ; Ἀπόψε !

— ὦ, ἀπόψε δὲν ἔχει πουθενὰ χορὸν μετῃμφισμένων.

— Μποροῦμεν ὅπως δήποτε νὰ δειπνήσωμεν. Καὶ ἂν εἶχατε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δειπνήσωμεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Βινιύ, τὸ ὅποιον ἔξευρετε...

— Εὐχαριστῶ. Δὲν δειπνῶ παρὰ εἰς τὸ ἐστιατόριον ἢ τὸ σπῆτι μου.

— Σπῆτι σας ; Καὶ γὰρ ὑπέθετα ὅτι εἴσθε περαστική.

— Ἀλήθεια, ἀλλ' ἔχω πάντοτε εἰς τὸ Παρίσι σπῆτι διεσκευασμένον, ὡς ἂν διαμένω διαρκῶς. Καὶ ἐγὼ ἔχω μέγαρον καὶ ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὸ δικόν σας. Ἐξευρετε ποῦ εἶνε ἡ ὁδὸς Ζουφροά ;

— Ἡ ὁδὸς Ζουφροά ;

— Ναί, μεταξύ τοῦ μουλὲν Μολέριμ καὶ τῆς λεωφόρου Βιλλιέρ. Ἐγὼ ἐκεῖ ἔνα μέγαρον, ὄχι βέβαια καθὼς τὸ ἰδικόν σας, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ἀρκετὸν γιὰ μέ, ἀφοῦ εἰμαι μόνη.

— Καὶ ὁ στρατηγός ; ἠρώτησεν ὁ Μουριατίν γελῶν.

— Ὁ στρατηγὸς οὗτ' ἐπάτησε τὸ πόδι του ἐκεῖ. Μποροῦσα νὰ τὸν ὑποφέρω ὡς συνταξιδιώτην, ἀλλὰ εἰς τὸ Παρίσι ἀδύνατον.

— Καὶ δὲν τοῦ εὐρήκατε διάδοχον ;

— Ποτέ. Ἐκέρυξα τὴν ἀνεξαρτησίαν μου, δὲν θέλω κύριον, καὶ ἔστω καὶ δι' ὀλίγον χρόνον. Ζῶ μόνη, σὰς λέγω, καὶ ἂν ἀμφισβᾶλλετε, σὰς προσκαλῶ νὰ δειπνήσωμεν ἀπόψε εἰς τὸ μικρὸν μέγαρόν μου.

— Ἐξευρετε πῶς μοῦ ἐρχεται νὰ δεχθῶ, εἶπε γελῶν ὁ συναγματοάρχης.

— Ἄν ἀρνηθῇτε θὰ μὲ δυσχερεστήσετε πολὺ. Ὑποθέτω ὅτι φοβεῖσθε τὴν κακὴν μου μαγειρικὴν, βεβαιωθῇτε ὅμως ὅτι εἶνε ἐξαιρετὸς καὶ τὸ δειπνῶν, τὸ ὅποιον θὰ σὰς προσφέρω, δὲν εἶνε ἐκ τοῦ προχείρου. Καθ' ἐσπέρας μὲ περιμένουν καὶ ἡ τράπεζα εἶνε στρωμένη, ὡς ἂν ἐπερίμενα φίλους. Σὰς εἶπα πῶς εἰμαι πλουσία. Σὰς προσθέτω λοιπὸν πῶς εἰμαι καὶ λαίμαργος.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

KAPAMZIN

ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ

Διήγημα

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ὁ Ὁ Ἀλέξιος ἡσπασθη τὴν χεῖρα τῆς Ναθαλίας. Ἡ νεῖνις ἐστέναξεν.

— Ἄ ! διατί νὰ μὴ ἦνε ἐδῶ καὶ ὁ πατήρ μου ! εἶπεν αὐτῇ, συνθλιβομένη ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ συζύγου της· πότε θὰ ἐπανιδώμεν αὐτόν ; πότε θὰ μᾶς εὐλογήσῃ ; πότε θὰ ἀσπασθῶ ἐνώπιόν του σέ, τὸν ἀγαπητὸν τῆς καρδίας μου ;

— Ὁ πολυεὐσπλαγχνὸς Θεὸς — ἀπεκρίνατο ὁ Ἀλέξιος — ὅστις σέ ἔδωκεν εἰς ἐμέ, ἔσο βεβαία ὅτι θὰ εἰσακούσῃ τῶν πόθων μας. Ἄς ἐλπίσωμεν εἰς αὐτόν. Ἐκεῖνος θὰ συντελέσῃ, ὥστε νὰ πέσωμεν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρὸς σου καὶ δεχθῶμεν τὰς εὐλογίας του.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν προθάλαμον. Ἐκεῖ ἐκάθηντο οἱ ἄνθρωποι τοῦ μετὰ τῆς τροφῆς, ἥτις— πεισθεῖσα ὅτι δὲν ἦσαν οὗτοι λησταί, καὶ ὅτι τὰς μακρὰς μαχαίρας ἔφερον μόνον ὅπως ὑπερασπίζωνται κατὰ τῶν θηρίων τοῦ δάσους — δὲν ἐφοβεῖτο πλέον,

ἐσχετίσθη μετ' αὐτῶν, καὶ μετὰ ἰδιαζούσης ταῖς γραφαῖς περιεργείας, ἐζήτην πληροφορίας περὶ τοῦ νεαροῦ αὐθέντου των, περὶ τῆς ἀφορμῆς τοῦ ἐρημικοῦ βίου του.

Ὁ Ἀλέξιος ἐπέλλισέ τι εἰς τὸ ὠτίον ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν τῇ προθαλάμῃ· τὴν γρατὶν ὠδήγησαν εἰς τὸ ἕτερον δωμάτιον.

Ὁ νεαρὸς σύζυγος ἐπανῆλθε πρὸς τὴν ἀγαπητὴν του, ἐβοήθησεν αὐτὴν νὰ ἐκδυθῇ—αἱ καρδίαι των ἔπαλλον—ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς λευκοτάτης χειρὸς... Ἀλλ' ἡ σεμνὴ μοῦσά μου καλύπτει διὰ λευκοῦ μανδηλίου τὸ πρόσωπόν της καὶ οὔτε λέξιν !...

Ἐρὰ καταπετάννυται αὐλαία, αὐλαία ἱερὰ καὶ ἀδιαπέραστος διὰ τοὺς περιέργους ὀφθαλμούς.

Σεῖς δέ, εὐδαίμονες σύζυγοι, ἐντροφᾶτε ἐν θερμαῖς ἐκστάσεσιν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν οὐρανίων ἀστέρων· ἀλλ' ἐστὲ σώφρονες ! Εἶθε ἡ ἀγνὴ αἰδὼς νὰ διαμείνῃ μεθ' ὑμῶν ἀναποσπάστως, τὰ δὲ θαλλερὰ ἄνθη τῆς ἀπολαύσεως οὐδέποτε νὰ μακρυνθῶσιν ἐπὶ τῆς συζυγικῆς ὑμῶν παστάδος !

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνέλθει ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπέχυσεν ἐπὶ τῆς χιόνος ἐκτομύρια ἀκτινοβολούντων ἀδαμάντων· ἀλλ' ἐν τῇ κοιτῶνι τοῦ ἡμετέρου ζεύγους ἐπεκράτει ἔτι βαθεῖα σιγὴ.

Ἡ γρατὶ τροφὸς ἠγέρθη πρὸ πολλοῦ· δεκάκις ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν, ἡκροάσθη καὶ οὐδὲν ἤκουεν· ἐπὶ τέλους ἐσκέφθη νὰ κρούσῃ ἡσυχῶς καὶ εἶπεν ἀρετὰ μεγαλοφώνως·

—Καιρὸς νὰ σηκωθῇτε, καιρὸς νὰ σηκωθῇτε !

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἡ θύρα ἠνεώχθη.

Ὁ Ἀλέξιος ἔφερεν ἤδη τὸν κυανοῦν ἐπενδύτην του· ἀλλ' ἡ ὥραία μας ἔκειτο ἀκόμη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐπὶ μακρὸν δὲν ἠδύνατο νὰ τείνῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν γρατὶν αἰσχυνομένη—ἄγνωστον διατί. Τὰ ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς ῥόδα ὠχρίασαν ὀλίγον· εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της εἰκονίζετο ἀτονία καὶ ἀδυναμία τις—ἀλλ' οὐδέποτε ἡ Ναθαλία ὑπῆρξε τοσοῦτον θελακτική, ὅσον τὴν πρῶϊαν ταύτην.

Ἐνεδύθη, τῇ βοηθείᾳ τῆς τροφῆς της, προσηυχῆθη μετὰ δακρύων καὶ ἀνέμενε τὸν συζυγὸν της, ὅστις ἐν τῇ μετὰ τὴν νησχολεῖτο εἰς τὰ τῆς οἰκίας, διέταξε νὰ ἐτοιμάσῃσι γεῦμα καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν οἰκιακὸν βίον.

Ὅταν ἐπέστρεψε πρὸς τὴν ἀγαπητὴν σύζυγόν του αὐτὴ ἐνηγκαλίσθη αὐτόν μετὰ τρυφερότητος καὶ τῇ εἶπε χαμηλῶς :

— Ἀγαπητέ μου φίλε ! σκέπτομαι περὶ τοῦ πατρὸς μου, φεῦ ! ἀναμφιβόλως θὰ λυπητῇ καὶ θὰ κλαίῃ !... πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἀκούσω περὶ αὐτοῦ, ἐπεθύμουν νὰ μάθω...

Ἡ Ναθαλία δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν της, ἀλλ' ὁ Ἀλέξιος ἐμάντευσε τὴν ἐπιθυμίαν της καὶ χωρὶς νὰ βραδύνῃ ἐξαπέστειλεν εἰς Μόσχαν ἄνθρωπον, ἵνα φέρῃ πληροφορίας περὶ τοῦ βογιαροῦ Ματθαίου.

Ἀλλ' ἡμεῖς ἂς προλάβωμεν τὸν ἀπε-

σταλμένον τούτον και ἄς ἴδωμεν τί συμβαίνει εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Ὁ βογιάρος Ματθαῖος ἐπὶ μακρὸν ἀνέμενε τὴν ἐπαύριον τὴν θυγατέρα του, και ἐπὶ τέλους ἐπορεύθη εἰς τὸν θάλαμόν της. Ἐκεῖ οὐδεὶς ὑπῆρχε και τὰ πάντα ἦσαν ἐν ἀταξίᾳ. Ἐξεπλάγη· εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολήν· ἀνέπτυξεν, ἀνέγνωσεν αὐτήν· ἐνόμισεν ὅτι ἡπατάτο· τὴν ἀνέγνωσεν ἐκ δευτέρου και πάλιν δὲν ἐπείθετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀλλ' οἱ τρέμοντες αὐτοῦ πόδες ἐκάμφθησαν και κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ἡ ἀναισθησία του διήρκεσεν ἐπὶ τινα λεπτά. Ἀμα ὡς συνῆλθε διέταξε τοὺς ὑπηρετάς του νὰ φέρωσιν αὐτὸν πρὸς τὸν Τσάρον.

— Γοσουδάρ! Ἐἶπε τρέμων ὁ γέρον, Γοσουδάρ!... Δὲν ἐδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ και ἐπρότεινε τῷ Τσάρῳ τὴν ἐπιστολήν τοῦ Ἀλεξίου. Τὸ μέτωπον τοῦ εὐσεβοῦς μονάρχου ἐσκυθρόωσεν ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Τίς ὁ ἀνάξιος οὗτος ἀπαταινῶν; εἶπεν, ἀλλὰ πανταχοῦ θὰ εὔρῃ αὐτὸν ἢ φοβερά χεῖρ τῆς δικαιοσύνης.

Και ἐξαπέστειλε ταχυδρόμους εἰς πᾶσαν ρωσικὴν χώραν, διατάξας αὐτοὺς ν' ἀνεύρωσι τὴν Ναθαλίαν και τὸν ἄρπαγα αὐτῆς.

Ὁ Τσάρος ἐπαρηγόρει τὸν βογιάρου ὡς φίλον του. Οἱ στεναγμοὶ και τὰ δάκρυα ἀνεκούφισαν τὸ βεδωμένον στήθος τοῦ ἀτυχοῦς πατρός, και τὸ αἶσθημα τῆς ὀργῆς ὑπεχώρησε πρὸ τῆς τρυφερᾶς θλίψεως.

— Ὁ Θεὸς γινώσκει — ἔλεγεν οὗτος — ὁ Θεὸς γινώσκει, πόσον σὲ ἠγάπων, ἀχάριστος, σκληρά, προσφιλεῖς Ναθαλίαν!.. Μάλιστα, αὐθέντα! Καὶ τώρα ἀκόμη μοὶ εἶνε προσφιλεῖς, πλειότερον παντὸς ἐν τῷ κόσμῳ!.. Τίς ἀπήγαγεν αὐτὴν ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου; Ποῦ εὕρεσkestαι; Τί νὰ κάμνῃ;.. Φεῦ, και με αὐτό μου τὸ γῆρας θὰ τὴν ἠκολούθουν και εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης!.. Ἰσως κακοῦργός τις ἐσκήνευσε τὴν ἀθώαν μου και εἶτα θὰ τὴν ἀποδιώξῃ, θὰ τὴν καταστρέψῃ... Ὁχι! ἡ θυγάτηρ μου δὲν ἠδύνατο ν' ἀγκιπῇ κακοῦργον!.. Ἀλλὰ διατί νὰ μὴ τὸ φανερώσῃ πρὸς τὸν πατέρα της;... Ὅστις δὴποτε και ἂν ἦνε, θὰ τὸν ἐδεχόμην εἰς τὰς ἀγκάλας μου ὡς υἱόν μου. Μήπως δὲν με εὐνοεῖ ὁ ἡγεμὼν μου; Μήπως δὲν θὰ ἡνῶει και τὸν γαμβρόν μου;... Ἀγνοῶ τί νὰ πράξω!.. Ἀλλ' ἐκείνη δὲν ὑπάρχει!.. Κλαίω· ἐκείνη δὲν βλέπει τὰ δάκρυά μου· θ' ἀποθάνω· και δὲν θὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πατρός, ὅστις ἀνέθεσεν αὐτῇ τὴν ζωὴν και τὴν ψυχὴν του... Ἀληθῶς· οὐδὲν τελεῖται ἀνευ τῆς θελήσεως τοῦ Ὑψίστου· ἴσως ἐγενόμην ἄξιος τῆς τιμωρίας Του... Ὑπεῖκω, ἀνευ γογγυσμοῦ!.. Μόνον περὶ ἐνὸς ἱκετεύω Σε, Κύριε: γενοῦ αὐτῇ πατὴρ εὐσπλαγχνος εἰς πᾶσαν χώραν. Ἀς ἀποθάνω ἐν τῇ θλίψει, ἀρκεῖ ἡ θυγάτηρ μου νὰ εὐτυχῇ!..

1. Αὐθέντα, Μεγαλειότατε.

Φαίνεται, ὅτι δὲν με ἠγάπα, ναί, δὲν με ἠγάπα...

Και ὁ βογιάρος Ματθαῖος ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν και ἀνέγνωσεν αὐτὴν ἐκ νέου.

— Ἐκλαυσες, ἐπανάλαθεν, ὁ χάρτης οὗτος εἶνε ὑγρὸς ἐκ τῶν δακρύων σου· θὰ τὴν διαφυλάξω ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ὡς ὕστατον τεκμήριον τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης σου. Ἀ! ἂν ἐπέστρεφες, ἔστω και μίαν ὥραν πρὸ τοῦ θανάτου μου... Ἀλλὰ, γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Ὑψίστου! Ἐν τούτοις ὁ πατήρ σου, ἀπορροσθεὶς κατὰ τὸ γῆρας του, ἔσται πατήρ τῶν δυστυχούντων και θλιβομένων· ἐναγκαλιζόμενος αὐτοὺς ὡς τέκνα του, ὡς ἀδελφοὺς σου, θὰ εἴπῃ αὐτοῖς μετὰ δακρύων: «Φίλοι μου! προσεύχεσθε ὑπὲρ τῆς Ναθαλίας».

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ βογιάρος Ματθαῖος, και ὁ εὐαίσθητος ἡγεμὼν συνεκινήθη μέχρι δακρύων.

Ἀπὸ τούδε, ἀγαθὲ βογιάρε, ὁ βίος σου καλύπτεται ὑπὸ τοῦ σκότους τῆς θλίψεως — Φεῦ! και αὐτὴ ἡ ἀρετὴ εἶνε ἀνίσχυρος, ὅπως μὲς προφυλάξῃ ἐκ τῆς πικρίας! Ἀδιαλείπτως θὰ σκέπτησαι περὶ τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς σου — θὰ στεναῖξῃς και θὰ κάθῃσαι τεθλιμμένος ἔξω τοῦ πλατέως πυλῶνος τῆς οἰκίας σου! Οὐδεὶς, οὐδεὶς θὰ σοὶ φέρῃ εἰδήσεις περὶ τῆς περικαλλοῦς Ναθαλίας! Οἱ ταχυδρόμοι τοῦ Τσάρου, θὰ ἐπιστρέψωσι και ὁ στεναγμὸς αὐτῶν ἔσται ἡ ἀπάντησις τῶν ἐρωτήσεών σου. Θὰ καθήσωσιν οἱ πένητες πρὸς τὴν τράπεζαν τοῦ φιλοπτώχου βογιάρου, ἀλλ' ὁ ἄρτος αὐτοῦ φανήσεται αὐτοῖς πικρὸς, διότι θὰ ἴδωσι τὴν θλίψιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ εὐεργέτου των!

Ἐν τούτοις ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀλεξίου ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἔρημον, ἀναγγέλλων, ὅτι ὁ βογιάρος Ματθαῖος ἦτο εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ ἡγεμόνος, και ὅτι διετάχθη ἡ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσίαν ἀναζήτησις τῆς ἀπωλεσθείσης θυγατρὸς του.

Ἡ Ναθαλία ἤθελε νὰ μάθῃ πλειότερα, και ἡρώτα, ποῖαν ἔκφρασιν εἶχεν ὁ πατήρ της, ὅταν ἐζήρχετο ἐκ τῶν ἀναισθησιῶν· ἐστένανzen ἴσως, ἔκλαιε, μὴπως ἐπρόφερε χαμηλοφῶνως τὸ ὄνομα της;

Ὁ ἀπεσταλμένος δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκριθῇ οὔτε ναί, οὔτε ὄχι, διότι, καίτοι εἶδε τὸν βογιάρου, δὲν εἶχεν ὅμως τοὺς διροατικούς ὀφθαλμούς τῆς τρυφερᾶς κόρης.

— Διατί, εἶπεν ἡ Ναθαλία, διατί δὲν δύναμαι νὰ καταστῶ ἀόρατος, ἢ νὰ μεταμορφωθῶ εἰς μικρὸν πτηνόν, ἵνα πετάξω εἰς Μόσχαν, ὅπως ἴδω τὸν πατέρα μου, ἀσπασθῶ τὴν χεῖρά του, ραντίσω αὐτὸν διὰ τῶν δακρύων μου και ἐπανάλθω αὐθις πρὸς τὸν ἀγαπητὸν τῆς καρδίας μου;

— Ὁ, ὄχι! Δὲν θὰ σὲ ἄφινον! ἀπεκρίνατο ὁ Ἀλέξιος, τίς οἶδε τί ἠδύνατο νὰ σοὶ συμβῇ; Ὁχι, φίλη μου! Τὸν ἀποχωρισμόν, οὔτε νὰ τὸν σκεφθῶ καὶ δύναμαι — σὺ ὅμως!..

Ἡ Ναθαλία ἡσθάνθη τὴν τρυφεράν ἐπι-

τίμησιν και ἐδικαιολογήθη πρὸς τὸν σύζυγόν της διὰ μειδιάματος, δακρύων και ἀσπασμοῦ.

Ὁρρίλον ἤδη νὰ περιγράψω τὴν εὐδαιμονίαν τῶν νεαρῶν συζύγων και ἑραστῶν, κεκρυμμένων ἐν τῇ σκοτίᾳ τοῦ δάσους ἀπὸ παντὸς τοῦ κόσμου· ἀλλ' ὑμεῖς, οἱ ἀπολαύοντες παρομοίας εὐτυχίας, εἰπέτε, περιγράφεται ποτε αὕτη;

Ἡ Ναθαλία και ὁ Ἀλέξιος, ζῶντες ἐν τῇ μοναξίᾳ των, δὲν ἔβλεπον πῶς ἔρρεεν ἡ ἐπέτα ὁ καιρός. Αἱ ὥραι και τὰ λεπτά, αἱ ἡμέραι και αἱ νύκτες, αἱ ἐβδομάδες και οἱ μῆνες, εἰσέρρεον ἐν τῇ ἐρήμῳ αὐτῶν, ὡς ρεῖθρα ποταμοῦ, ἀκατάληπτα εἰς τὸν ὀφθαλμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Φεῦ! αἱ ἀπολαύσεις τοῦ ἔρωτος εἰσι πάντοτε ὅμοιαι, ἀλλὰ πάντοτε νέαι και ἀπειράριθμοι.

Ἡ Ναθαλία ἐκοιμᾶτο και ἠγάπα· ἡγείρετο τῆς κλίνης και ἠγάπα· προσήυχετο και ἠγάπα· ὅ,τι και ἂν ἐσκέπτετο, πάντοτε ἠγάπα και ἀπῆλπε πάντων!

Ὁ Ἀλέξιος ὡσαύτως, και τὰ αἰσθηματά αὐτῶν ἀπῆρτιζον ἀξιοθαύμαστον ἁρμονίαν.

Ἀλλ' ἄς μὴ νομίσῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ἐν τῷ μονήρει βίῳ των, μόνον ἔβλεπον ἀλλήλους, καθήμενοι ἀπὸ πρῶας μέχρι ἐσπέρας, θλίβοντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας — ὄχι! Ἡ Ναθαλία ἀνέλαβε τὸ ἐργόχειρόν της, ὁ δὲ Ἀλέξιος ἐπιδίδων εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἔγραφε παντοίας καλλιτεχνικάς εἰκόνας, και οὕτω παρήλθεν ὁ χειμὼν· ἡ χιών ἐτήκετο, οἱ χεῖμαρροι και ποταμοὶ ἐκίνησαν θορυβοῦντες, ἡ γῆ ἐκαλύφθη ὑπὸ χλόης, και τὰ δένδρα ἤρξαντο θάλλοντα. Ὁ Ἀλέξιος ἐξέδραμεν ἐκ τοῦ οἰκίσκου του, ἔδρεψε τὸ πρῶτον ἄνθος και ἐκόμισε τῇ Ναθαλίᾳ. Αὕτη ἐμειδίασεν, ἡσπάρθη τὸν φίλον της, και κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκριβῶς, ἤρξαντο κελαιδοῦντα τὰ πτηνά.

— Ἀ, ὅποια χαρά! ὅποια φαιδρότης! εἶπεν ἡ ὥραια, πηγαίνωμεν, φίλε μου, νὰ περιπατήσωμεν.

Ἐπορεύθησαν και ἐκάθησαν ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ.

— Ἡξεύρεις, εἶπεν ἡ Ναθαλία πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔαρ δὲν ἠδύναμην ν' ἀκούσω τὰ πτηνά ἀνευ θλίψεως; Τώρα μοὶ φαίνεται ὅτι τὰ ἐννοῶ, και σκέπτομαι ὅπως αὐτά. Παράτηρσον· εἰς αὐτὸν τὸν θάμνον κελαιδοῦν δύο πουλάκια, ὑπολαίδες νομίζω, ἀλλ' ἰδὲ πῶς ἐναγκαλιζονται διὰ τῶν μικρῶν πτερυγῶν των· ἀγαπῶνται. ὅπως ἀγαπῶ ἐγὼ σέ, και σὺ ἐμέ, φίλε μου! Δὲν εἶνε ἀληθές;

Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἀλεξίου και τὰς παντοίας ἀπολαύσεις, ἃς συνεπέφερε τὸ ἔαρ διὰ τοὺς ἐρημίτας μας.

Ἀλλ' ἡ τρυφερά κόρη ἀπολαύουσα ἔρωτος δὲν ἐλησμονεῖ και τὸν πατέρα της.

Ὁ Ἀλέξιος δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος ὤφειλε νὰ πέμπῃ ἀνθρώπον εἰς Μόσχαν, ἵνα φέρῃ πληροφορίας περὶ τοῦ βογιάρου Ματθαίου.

Αἱ εἰδήσεις ἐκομίζοντο αἱ αὐταί. Ὁ βογιάρος ἐποίησε πλείστας εὐεργεσίας, ἐθλίβετο, ἔτρεφε τοὺς πτωχοὺς καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς :

— Φίλοι μου ! προσεύχεσθε ὑπὲρ τῆς Ναθαλίας !

Ἡ Ναθαλία ἀνεστένανε καὶ ἐθεώρει τὰς εἰκόνας.

Ἐπέστρεψέ ποτε ὁ ἀπεσταλμένος μετὰ μεγάλῃς σπουδῆς.

— Αὐθέντα, εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν Ἀλέξιον, ἡ Μόσχα διατελεῖ εἰς μεγάλην ταραχήν. Οἱ ἄγριοι Ληθουανοὶ ἐξανέστησαν κατὰ τοῦ ρωσικοῦ Κράτους. Εἶδον τοὺς κατοίκους τῆς πρωτεύουσας συνερχομένους πρὸ τῶν ἀνγκτόρων τοῦ ἡγεμόνος καὶ τὸν βογιάρον Ματθαῖον, ἐν ὀνόματι τοῦ ὀρθοδόξου Τσάρου, ἐνθαρρύνοντα τὸν στρατὸν· εἶδον πλήθη λαοῦ ὑφ' οὐντα τοὺς πύλους, καὶ κραυγάζοντα ἐν μιᾷ φωνῇ :

« Ἡ νὰ νικήσωμεν τοὺς ἐχθρούς, ἢ ἄς ἀποθάνωμεν ὑπὲρ τοῦ Τσάρου ! ἄς ἀποθάνωμεν ὑπὲρ πατρίδος ». Εἶδον παρατασσόμενον τὸν στρατὸν, εἶδον ἀστράπτοντα τὰ ξίφη καὶ τὰς περικεφαλαίας καὶ τὰ δόρατα τὰ χαλύβδινα· αὐριοὶ ἐκστρατεύει οὗτος, διοικούμενος ὑπὸ γενναίων στρατηγῶν.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἀλεξίου ἐσκίρτησε, τὸ αἷμα ἐκόχλασεν, ἐδράξατο ἐκ τοῦ τοίχου τὸ πατρικὸν ξίφος, προσέβλεψε τὴν σύζυγον, καὶ τὸ ξίφος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ Ναθαλία ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ δὲν ἐπρόφερεν οὔτε λέξιν.

— Φιλτάτη Ναθαλία ! εἶπεν ὁ Ἀλέξιος μετὰ μικρὰν σιγὴν, ἐπιθυμεῖς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς σου ;

— Μετὰ σοῦ, ἀγαπητέ μου, μετὰ σοῦ ! Φεῦ ! Δὲν εἶχον τὴν τόλμην νὰ ὁμιλήσω πάντοτε ὅμως ἐφρόνουν, ὅτι μάτην κρυπτόμεθα ἀπὸ τὸν πατέρα.

— Ἄν μᾶς ἴδῃ, τόσῳ θὰ χαρῇ, ὥστε θὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ θὰ λάβω τὴν χεῖρά σου καὶ τὴν χεῖρά του, θὰ κλαύσω ἀπὸ χαρὰν καὶ θὰ εἶπω : « Ἰδοὺ αὐτοί, ἰδοὺ ἐκεῖνοι, οὓς ἀγαπῶ, τώρα εἶμαι καθ' ὁλοκληρίαν εὐτυχής ! »

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ καταστῶ πρῶτον ἄξιος τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Τσάρου. Ἰδοὺ ἤδη περίστασις πρὸς τοῦτο.

— Ὅποια περίστασις, ἀγαπητέ μου ;

— Νὰ ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, ν' ἀγωνισθῶ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ ρωσικοῦ Κράτους καὶ νὰ νικήσω. Ὁ Τσάρος θὰ ἴδῃ τότε ὅτι οἱ Λιουβσλαῦσκι τὸν ἀγαπῶσι καὶ ὑπηρετοῦσι πιστῶς τὴν πατρίδα των.

— Πηγαίνωμεν, φίλε μου ! ἀρκεῖ νὰ εἶμαι μετὰ σοῦ· εἶμαι ἔτοιμος νὰ σ' ἀκολουθήσω παντοῦ.

— Τί λέγεις, Ναθαλία μου ; ἐκεῖ ρίπτονται θανατηφόρα βέλη· ἐκεῖ κατακόπτονται διὰ τῶν ξιφῶν πῶς νὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ ;

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς ; θέλεις τὸν θάνατόν μου ; διότι ἄνευ σοῦ δὲν δύναμαι νὰ ζήσω. Δὲν μοὶ ἔλεγες πρὸ

τίνος καιροῦ ὅτι οὐδέποτε θὰ μ' ἐγκαταλείπῃς ; Καὶ τώρα σκέπτεσαι ν' ἀναχωρήσῃς, καὶ μάλιστα ποῦ ; ὅπου πίπτουσι βέλη ! Τίς θὰ σὲ ὑπερασπίσῃ ; ... Ὁχι, θὰ συμπαραλάβῃς κ' ἐμέ, ἄλλως δὲν ἄγαπᾷς πλέον τὴν πτωχὴν Ναθαλίαν σου !

Ὁ Ἀλέξιος ἐνηγκαλίσθη τὴν σύζυγόν του.

— Ἀγῶμεν, εἶπεν, ἀγῶμεν καὶ ἄς ἀποθάνωμεν ὁμοῦ, ἀφοῦ οὕτω θέλει ὁ Θεός ! Ἀλλ' εἰς τὸν πόλεμον δὲν ὑπάρχουσι γυναῖκες, φιλτάτη Ναθαλία !

Ἡ ὥραία ἐσκέφθη μικρόν, ἐμειδίασεν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν ὠραῖος νεανίσκος...

Ὁ Ἀλέξιος ἐξεπλάγη, ἀλλὰ ταχέως ἀνεγνώρισεν εἰς τὸν νεαρόν τοῦτον ἱππότην τὴν προσφιλεῖν θυγατέρα τοῦ βογιάρου Ματθαίου καὶ ὥρμησε ἵνα τὴν ἀσπασθῇ.

Ἡ Ναθαλία ἐνεδύθη τὴν στολὴν τοῦ συζύγου της, ἣν ἔφερεν οὗτος κατὰ τὴν δεκατετραετὴ ἡλικίαν του.

— Εἶμαι ὁ νεώτερος ἀδελφός σου, εἶπε μειδῶσα, τώρα δός μοι τὸ ὄξυ ξίφος καὶ τὸ χαλύβδινον δόρυ· περικεφαλαίαν, θώρακα καὶ τὴν σιδηρὰν ἀσπίδα, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι δὲν εἶμαι κατωτέρα ἀνδρός.

Ὁ Ἀλέξιος ἔχαιρε θεωρῶν τὸν ἀγκηπτόν ἥρωά του, ἐξέλεξε δι' αὐτὸν τὰ ἐλαφρότερα ὅπλα, ἐνέδυσεν αὐτὸν θώρακα, κατασκευασμένον ἐκ δακτυλίων χαλκίων — ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἐπιγραφὴ : « Ὁ Θεός μετ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν ! » — ὦπλισε τοὺς ἀνθρώπους του, ἐτοίμους ν' ἀποθάνωσιν ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῶν κυρίου, ἐνεδύθη τὰς θωρακικὰς ἀναξυρίδας (λάτι) τοῦ πατρὸς του, καὶ μετὰ τινὰς ὥρας, ἐν τῇ ἐρήμῳ οἰκίᾳ ἀπέμεινε μόνῃ ἡ τροφὸς τῆς Ναθαλίας μετὰ δύο γερόντων.

Ἡμεῖς δὲ ἄς ἀφήσωμεν ἐπὶ τινα καιρὸν τὸ ζευγὸς μας μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ οὐρανὸς δὲν θὰ ἀφήσῃ αὐτὸ καὶ ἔσεται ὑπερασπιστὴς εἰς τοὺς κινδύνους, ἐκεῖ, ὅπου ἵπτανται τὰ θανατηφόρα βέλη, ὅπου τὰ ξίφη ἀπαστράπτουσιν ὡς κεραυνός, ὅπου τὰ δόρατα τρίζουσι καὶ θραύονται, ὅπου τὸ ἀνθρώπινον αἷμα ρεῖι ποταμὸν, ὅπου οἱ ἥρωες ἀποθνήσκουσιν ὑπὲρ πατρίδος καὶ καθίστανται ἀθάνατοι. Ἐπιστρέψωμεν εἰς Μόσχαν — ἐκεῖ ἡρξάμεθα τῆς ἱστορίας μας, ἐκεῖ δέον καὶ νὰ περνώσωμεν αὐτήν.

Φεῦ ! Ὅποια ἐρημία ἐν τῇ ρωσικῇ πρωτεύουσῃ ! Τὸ πᾶν ἡρεμεῖ, τὸ πᾶν θλίβεται. Οὐδεὶς φαίνεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐκτὸς ἀδυνάτων γερόντων καὶ γυναικῶν, οἵτινες μετὰ πεφοβισμένας μορφὰς πορεύονται εἰς τὸν ναὸν ὅπως δεηθῶσι τῷ Θεῷ ἵνα ἀποσοθῇ τὸν φοβερόν κίνδυνον ἐκ τοῦ ρωσικοῦ Κράτους, καὶ χαρίσῃται τὴν νίκην τοῖς ὀρθοδόξοις πολεμισταῖς, καὶ διασκορπίσῃ τὰ πλήθη τῶν Ληθουανῶν.

Ὁ ἀγαθὸς καὶ εὐαίσθητος ἡγεμὼν ἵσταται ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ πτερυγίου τῶν ἀνακτόρων του καὶ πλήρης ἀνυπομονησίας

ἀναμένει εἰδήσεις τοῦ στρατάρχου, ὅστις ἐπορεύθη ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὸν πολυάριθμον ἐχθρόν. Ὁ βογιάρος Ματθαῖος εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τοῦ εὐσεβοῦς ἡγεμόνος.

— Γοσουδάρ ! λέγει οὗτος, ἔλπιζε ἐπὶ Κύριον καὶ ἐπὶ τὴν ἀνδρείαν τῶν ὑπηκόων σου — ἀνδρείαν, ἣτις διακρίνει αὐτοὺς πάντων τῶν λοιπῶν λαῶν. Εἶνε φοβερὰ τὰ ρωσικὰ ξίφη καὶ ὡς λίθοι σκληρὰ τὰ στήθη τῶν στρατιωτῶν σου· ἡ νίκη ἔσεται πάντοτε φίλη των.

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ βογιάρος· ἐσκέπτετο περὶ τῆς εὐτυχίας τῆς πατρίδος του — καὶ ἐθλίβετο περὶ τῆς θυγατρὸς του.

Κάθιδρος καὶ πλήρης κονιορτοῦ ἀφίκετο ἀγγελιαφόρος. Ὁ Τσάρος ὑπεδέχθη αὐτὸν ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πτερυγίου καὶ διὰ τρεμούσης χειρὸς ἀποσφραγίζει τὴν ἐπιστολὴν τῶν ἀρχηγῶν...

Ἡ πρώτη λέξις εἶνε : Νίκη !

— Νίκη ! ἀνακραῖζει οὗτος περιχαρής. Νίκη ! ἀνακραῖζουσιν οἱ βογιάροι. Νίκη ! ἐπαναλαμβάνει ὁ λαός. Καὶ καθ' ἅπασαν τὴν πρωτεύουσάν μίαν φωνὴν ἀντήχει : Νίκη ! καὶ εἰς ὅλων τὰς καρδίας ἐν αἰσθημα ὑπερεῖχεν : ἡ χαρὰ.

Οἱ ἀρχηγοὶ ἀνέφερον τῷ ἡγεμόνι περὶ πάντων λεπτομερέστατα.

Ἡ μάχη ἦτο σφοδροτάτη.

Ἡ πρώτη ἦδη γραμμὴ τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ, πιεζομένη ὑπὸ πολυαριθμῶν πολεμίων, ἤρξατο κλονιζομένη καὶ ἐτοίμη εἰς ὑποχώρησιν ἀπέναντι ἰσχυροτέρου ἐχθροῦ· ἀλλ' αἰφνης ὡς βροντὴ ἐβρέμνησε φωνή : « Τὴν νίκην ἢ τὸν θάνατον ! » καὶ αὐτοστιγμὴ ἐξῆλθεν ἐκ τῶν ρωσικῶν τάξεων νεαρὸς πολεμιστής, κραδαίνων δὲ τὸ ξίφος του ἐφόρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦτον ἠκολούθησαν ὁρμήσαντες καὶ ἄλλοι· ἅπαν τὸ στράτευμα ἐκίνησε καὶ « Τὴν νίκην ἢ τὸν θάνατον » ἀναφωνήσαν, ἐφόρμησεν ὡς τυφὼν κατὰ τῶν πολεμίων, οἵτινες μ' ὄλην τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν των, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν καὶ διεσκορπίσθησαν.

« Δὲν ἔχομεν λόγους, ἔγραφον οἱ ἀρχηγοί, νὰ ἐκθειάσωμεν κατ' ἀξίαν τὸν νεαρόν πολεμιστὴν ἐκεῖνον, πρὸς ὃν ἀνήκει ἅπασα ἡ τιμὴ τῆς νίκης, καὶ ὁ ὁποῖος κατεδίωξε, κατέσφαξε τοὺς ἐχθρούς καὶ συνέλαβεν ἰδιοχείρως τὸν ἀρχηγόν των. Πανταχοῦ ἠκολούθει αὐτὸν ὁ ἀδελφός του, ὠραῖος νεανίας καὶ ἐκάλυπτεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀσπίδος του. Εἰς οὐδένα πείθεται νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ὄνομα του, ἐκτὸς Σοί, βασιλεῦ. Οἱ ἡττηθέντες Ληθουανοὶ σπεύδουσι φεύγοντες ἐκ τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους Σου, ὁ δὲ στρατός Σου ταχέως ἐπανακάμπτει μετὰ δόξης εἰς τὴν πρωτεύουσάν. Θέλομεν παρουσιάσει Σοὶ τὸν ἀνίκητον νεανίαν, τὸν σωτήρα τῆς πατρίδος καὶ ἄξιον τῆς ἀγάπης Σου. »

Μετ' ἀνυπομονησίας ἀνέμενεν ὁ Τσάρος τοὺς ἥρωάς του, καὶ ἐξῆλθεν ὅπως ὑποδεχθῇ αὐτοὺς εἰς τὸ πεδῖον, μετὰ τοῦ βογιάρου Ματθαίου καὶ τῶν λοιπῶν ὑπουργῶν του.

Οὐδεὶς ἔμεινεν ἐν Μόσχᾳ οἱ γέροντες,

λησμονήσαντες τὴν ἀδυναμίαν των, ἔσπευδον ἐκτὸς τῆς πόλεως, εἰς προὔπαν-
τησιν τῶν τέκνων των, αἱ σύζυγοι καὶ
αἱ μητέρες, φέρουσαι τὰ βρέφη των ἢ ὁ-
δηγοῦσαι αὐτὰ ἐκ τῶν χειρῶν, ἔσπευδον
ὡσάυτως ἐκεῖ.

Ἀνεφάνησαν οἱ πρῶτοι στίχοι τοῦ
στρατοῦ, ἀκολούθως δὲ καὶ οἱ λοιποί.

Αἱ ποικιλόχρωμοι σημαῖαι ἐκυμάτιζον
ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν των· οἱ ὀπλίται ἔ-
βαινον ξιφῆρεις καὶ ἐρρύθμω· τὸ ἱππι-
κὸν ἤρχετο ὀπισθεν, προηγούμενων τῶν
ἀρχηγῶν ὑπὸ στοὰν ἐκ τροπικίων. Ἰδόν-
τες τὸν ἡγεμόνα ἐξητωκραύχασαν. Οἱ ἀρ-
χιχοὶ ἐγονυπέτησαν πρὸ αὐτοῦ. Οὗτος
ἀνήγειρεν αὐτοὺς καὶ εἶπε μετὰ μειδιά-
ματος εὐσπλαγχνίας :

— Σὲ εὐχαριστῶ, ἐν ὀνόματι τῆς πα-
τρίδος.

— Γοσουδάρ, ἀπεκρίθησαν οὗτοι, ἐ-
πράξαμεν τὸ καθήκον μας! Ἀλλ' ὁ Θεὸς
ἐδώρησεν ἡμῖν τὴν νίκην διὰ χειρὸς τοῦ
νεανίου τούτου.

Τότε ὁ νεκρὸς πολεμιστῆς, ἰστάμενος
παρ' αὐτοῖς μὲ τεταπεινωμένους ὀφθαλ-
μούς, ἔκλινε τὸ γόνυ.

— Τίς εἶσαι, ἀνδρεῖ νεανία; ἠρώτησεν
ὁ ἡγεμὼν ὀρέγων αὐτῷ τὴν δεξιάν, τὸ
ὄνομά σου δέον νὰ καταστῇ ἔνδοξον ἐν
τῷ Ρωσσικῷ Κράτει.

— Γοσουδάρ! ἀπεκρίντο ὁ νεανίας,
ὁ υἱὸς τοῦ καταδικασθέντος βογιάρου
Λιουβοσλάβσκη, τελευτήσαντος ἐν χώρᾳ
ἀλλοθρήσκῳ, σοὶ προσφέρει τὴν κεφαλὴν
του.

Ὁ Τσάρος ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς
τὸν οὐρανόν.

— Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε ὁ Θεός, εἶπεν
οὗτος, διότι μοὶ στέλλεις εὐκαιρίαν ἵνα
ἐπανορθώσω, καίτοι ἐν μέρει, τὴν ἀδικίαν
καὶ κακίαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ διὰ τὰς
βασάνους τοῦ ἀθῶου πατρὸς ν' ἀνταμείψω
τὸν ἄξιον υἱόν. Ναί, ἀνδρεῖ νεανία! ἡ
ἀθώότης τοῦ πατρὸς σου ἀπεδείχθη —
δυστυχῶς λίαν ἄργά! Φεῦ! ἤμην τότε
ἀνήλικος νεανίσκος, καὶ ὁ βογιάρος Ματ-
θαῖος δὲν εἶχεν ἔτι θέσιν εἰς τὸ συμβού-
λιόν μου. Κακοὶ βογιάροι ἐσυκοφάντησαν
τὸν Λιουβοσλάβσκη· εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀπο-
θνήσκων πρό τινας, ὡμολόγησε τὰς ἀδι-
κούς πληροφορίας, ἔνεκα τῶν ὁποίων κα-
τεδίκασαν τὸν ἀθῶον. Βλέπεις τὰ δά-
κρυά μου... Γενοῦ λοιπὸν φίλος τοῦ ἡ-
γεμόνος σου, πρῶτος μετὰ τὸν βογιάρον
Ματθαῖον!

— Καὶ οὕτω ἡ μνήμη τοῦ πατρὸς μου,
εἶπεν ὁ Ἀλέξιος, εἶνε καθαρὰ παντὸς ψό-
γου!.. Ἀλλ' ἐγώ, ἐγώ, ἡμαρτον ἐνώπιόν σου
Μεγαλειότατε! ἐγὼ ἀπήγαγον τὴν θυγα-
τέρα τοῦ βογιάρου Ματθαίου ἐκ τῆς πα-
τρικῆς στέγης! Ὁ Τσάρος ἐξεπλάγη.

— Καὶ ποῦ εἶνε λοιπὸν αὕτη; ἠρώ-
τησε μετ' ἀνυπομονησίας.

Ἀλλ' ὁ βογιάρος ἀνεῦρε τὴν θυγατέρα
του· ἡ ὥραία Ναθαλία, ἐν στολῇ πολεμι-
στοῦ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἡπε-
ρικεφαλαία κατέπεσεν ἐκ τῆς κεφαλῆς της
καὶ ἡ ξανθὴ κόμη της ἐκυμάτισεν ἐπὶ τῶν
ὤμων της.

Ὁ ἔκπληκτος καὶ ἔνθους πατὴρ δὲν
εἶχε τὴν τόλμην νὰ πιστεύσῃ τὴν σκη-
τὴν ταύτην· ἀλλ' ἡ καρδιά τοῦ εὐαίσθη-
του γέροντος, διὰ τῶν σφοδρῶν παλμῶν
της, ἔπειθεν αὐτόν, ὅτι εὗρεθ' ἡ ἀγαπητὴ
θυγάτηρ του. Μόλις ἠδύνατο νὰ ἀντέχῃ
ἐκ τῆς χαρᾶς του, καὶ θὰ ἔπιπτεν, ἂν βο-
γιάροι τινὲς δὲν ὑπεβάσταζον αὐτόν. Ἐπὶ
μακρὸν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ οὔτε λέ-
ξιν, κεκλιμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ
ὤμου τῆς Ναθαλίας· τέλος ἐπρόφερε τὸ
ὄνομά της, ὡσεὶ ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ, ἂν
θ' ἀπεκρίνετο αὕτη, καὶ εἰς ἐκάστην θω-
πευτικὴν λέξιν, νέα ἀκτὶς χαρᾶς διέλαμ-
πεν ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἥτις τοσοῦτον
χρόνον διετέλει σκυθρωπὴ!

Ἡ Ναθαλία ἡσπάζετο τὴν χειρὰ του.
— Μὲ ἀγαπᾷς ἀκόμη! ἔλεγεν αὕτη,
μὲ ἀγαπᾷς! Καὶ θερμὰ δάκρυα συνε-
πλήρουν τὰ λοιπά. Ἀπασα ἡ στρατιὰ
διετέλει ἡσυχος καὶ σιωπηλή. Ὁ ἡγεμὼν
συνεκινήθη βαθύτατα, ἔλαβε τὸν Ἀλέξιον
τῆς χειρὸς καὶ ἔφερεν αὐτόν πρὸς τὸν βο-
γιάρον.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ἡ Ναθαλία, ἰδοῦ ὁ σύ-
ζυγός μου! συγχώρησον αὐτόν, πάτερ
μου, καὶ ἀγάπα, ὡς ἀγαπᾷς ἐμὲ αὐτήν.

Ὁ βογιάρος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν,
προσεῖδε τὸν Ἀλέξιον, καὶ ἔτεινε αὐτῷ
τὴν τρέμουσαν χειρὰ του. Ὁ νεανίας
ἠθέλησε νὰ γονυπετήσῃ, ἀλλ' ὁ γέρον
ἔθλιψεν αὐτόν ἐπὶ τῆς καρδίας του μετὰ
τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς του...

— Εἰσὶν ἄξιοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἔ-
σονται ἀμφοτέρω ἡ παρκαμυθία τοῦ γή-
ρατός σου.

— Εἶνε θυγάτηρ μου, εἶπεν ὁ βογιάρ-
ος Ματθαῖος διὰ συγκεκομμένης φωνῆς,
εἶνε υἱός μου, Θεέ μου! εἴθε ν' ἀποθάνω
εἰς τὰς ἀγκάλας των!

Καὶ ὁ γέρον περιεπτύξατο ἐκ νέου αὐ-
τούς.

..

Ὁ ἀναγνώστης μαντεύει τὰ λοιπά.
Τὴν γραῖαν τροφὸν μετέφερον εἰς τὴν πό-
λιν· ὁ βογιάρος ἐσυγχώρησεν αὐτήν καὶ
καλέσας τὸν ἱερέα, ἐκείνον ὅστις πύλογχε
τὸν Ἀλέξιον καὶ τὴν Ναθαλίαν, ἀπή-
τησε νὰ εὐλογήσῃ ἐκ νέου αὐτοὺς ἐπὶ πα-
ρουσίᾳ του.

Οἱ σύζυγοι ἔζων εὐτυχεῖς καὶ ἔχαιρον
τῆς ἰδιαζούσης εὐνοίας τοῦ ἡγεμόνος.

Ὁ Ἀλέξιος προσήνεγκε μεγάλας ἐκ-
δουλεύσεις εἰς τὸν ἡγεμόνα καὶ τὴν πα-
τρίδα, ἐκδουλεύσεις περὶ τῶν ὁποίων ποι-
οῦνται μνησὶν διάφορα ἱστορικὰ χειρό-
γραφα.

Ὁ ἐνάρετος βογιάρος Ματθαῖος ἔζησε
μέχρις ἐσχάτου γήρατος καὶ ἡγάλλετο
περιστοιχούμενος ὑπὸ τῆς θυγατρὸς, τοῦ
γυμνοῦ καὶ τῶν ὠραιοτάτων ἐγγόνων
του.

Ὁ θάνατος ἀνεφάνη αὐτῷ ὑπὸ μορφὴν
τοῦ νεωτέρου καὶ προσφιλεστέρου ἐγγόνου
του· ἠθέλησε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν ἀγα-
πητὸν παῖδα καὶ ἐτελεύτησεν.

Οὐδὲν τι πλείοτερον ἤκουσα παρὰ τῆς
μάμης μου ἀναφορικῶς πρὸς τὸν πάπ-

πον μου, ἀλλ' ἔτη τινα μετὰ ταῦτα, δι-
ερχόμενος χάριν περιπάτου παρὰ τὸν πε-
ρὶνυμὸν τῆς Μόσχας ποταμόν, πλησίον
πυκνοῦ ἐκ πιτυῶν ἄλσους, εὗρον ἐπιτά-
φιον πλάκα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφύετο πρα-
σίνη πῶα, τεθραυσμένην ὑπὸ τῆς χειρὸς
τοῦ χρόνου. Μετὰ μεγάλου κόπου κα-
τόρθωσα ν' ἀνγκνῶσω τὴν ἐπ' αὐτῆς κε-
χαρκαμένην ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν :

«Ἐνταῦθα κεῖται ὁ Ἀλέξιος Λιουβο-
σλάβσκη μετὰ τῆς συζύγου του.»

Οἱ γέροντες μοὶ διηγήθησαν, ὅτι ἐπὶ
τῆς θέσεως ταύτης ἦτό ποτε ναὸς, πιθα-
νῶς, αὐτὸς ἐκεῖνος, ἐν ᾧ ἐστέφθησαν οἱ
ἐρασταί μας καὶ ἐνθα ἠθέλησαν καὶ νὰ
ταφῶσιν.

ΤΕΛΟΣ

[Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ Α. Γ. Κορ-
στατινίδου].

Εἰς τὸ Γραφεῖον

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν
τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυ-
μούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυ-
δρομικῶν τελῶν].

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία
Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεες 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία
Ἑμμ. Γονζαλὲς Δρ. 4,50 (4,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεδόρτου», μυθιστορία
Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία
H. Emille Chevalier Δρ. 4,50 (4,70)

«Ὁ Ἰδὸς τοῦ Μοντερχέρστου», μυθιστορία ἐκ
τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)

«Ὁ Διαβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-
Terrail Δρ. 4,50 (4,70)

«Αἱ Ἐλθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle
Mendes Δρ. 4,50 (4,70)

«Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμίου», μυθι-
στορία Αἰμιλίου Ρ. σόουργ (τόμ. 2) Δρ. 7 (7,50)

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία
Pouson - De - Terrail Δρ. 4,50 (4,70)

«Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Ξα-
βιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν Δρ. 4,50 (4,70)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ξα-
βιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) Δρ. 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀ-
λεβὺ Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἀδελφούλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τό-
μοι 2) Δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχεῖον Συμβάν», διήγημα πρωτοτύπου, ὑπὸ
Λεωνίδα Η. Κανελλοπούλου Δρ. 4 (4,40)

«Τὰ Ὑπερᾶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre
Zaccane Δρ. 4 (4,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἥτοι «Ἀπο-
μνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστο-
ρία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δρα-
μάς 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλί ο
Βέρν Δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Β'-
κτορος Οὐγγῶ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα (τό-
μοι 2) Δρ. 4 (4,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ » 50 (60)

» Βηλαρῶ » 50 (60)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστο-
ρία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 4) Δρ. 6 [6,60]

«Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία Ξα-
βιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 6) Δρ. 7 [8]

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον
τῆς Βασιλίσσης—Ὁ Ἄγγελος—Πιτὸ — Ἡ Κό-
μησσα Σαρνὺ — Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρωτοῦ Οἰ-
κου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (ἅπαντα
συνέχεια) Δρ. 25 [30]